Iosif şi Maria

Iosif şi Maria

(Matei 1; Luca 1)

Iosif şi Maria erau urmaşi ai împăratului David. Acest lucru reiese clar din genealogia din Matei 1 şi din Luca 3. Dar generaţia împărătească ajunsese complet la decădere. Iosif îşi câştiga pâinea ca simplu tâmplar într-o localitate dispreţuită, Nazaret din Galileea, iar Maria ducea o viaţă simplă în acelaşi orăşel. Amândoi erau tineri temători de Dumnezeu; ei erau logodiţi şi urmau ca la timpul potrivit să se căsătorească.

La noi, logodnă înseamnă că doi oameni s-au găsit în dragoste şi se gândesc să se căsătorească. O logodnă poate fi în general destul de uşor anulată. Aceasta nu trebuie să fie un îndemn de a intra cu uşurătate într-o astfel de legătură. Despre acest lucru am mai vorbit. Retragerea promisiunii este un lucru serios, dar nu se află pe aceeaşi linie cu divorţul, cum se afirmă câteodată. Cu siguranţă, este de preferat o logodnă desfăcută unei căsnicii nefericite. În Vechiul Testament vedem că poziţia unei fete necăsătorite, care era logodită, şi a unei femei căsătorite era foarte diferită. A se vedea de exemplu Exod 22.16 şi Deuteronom 20.7; 22.23-29.

Dacă o fată logodită avea legătură cu un alt bărbat, amândoi erau pedepsiţi cu moartea. Aceasta arată că pentru Israel, şi deci şi pentru Maria şi Iosif, termenul „logodit“ avea o însemnătate mult mai mare decât pentru noi astăzi. Dar pe de altă parte, nu era o căsnicie. Nu era vorba despre o sărbătoare oficială, aşa cum este cazul la o căsătorie.

În Luca 1 citim cum a venit îngerul la Maria şi i-a spus: „Nu te teme, Maria, pentru că ai găsit har la Dumnezeu! Şi, iată, vei zămisli în pântece şi vei naşte un Fiu şi Îi vei pune numele Isus. El va fi mare şi Se va chema Fiu al Celui Preaînalt; şi Domnul Dumnezeu Îi va da tronul lui David, tatăl Său; şi va împărăţi peste casa lui Iacov pentru totdeauna şi împărăţia Lui nu va avea sfârşit“ (1.30-33).

Maria nu s-a îndoit de împlinirea acestei promisiuni ca Zaharia. Ea nu a cerut niciun semn. Întrebarea ei a fost cum se poate face aceasta, pentru că ea nu avea legătură cu un bărbat. În cazul lui Iosif şi a Mariei nu era deloc vorba despre relaţii sexuale înainte de căsătorie. Acesta să nu fie cazul nici la tinerii credincioşi de astăzi. De aceea este bine ca în timpul logodnei să se stabilească graniţe, pentru a nu fi condus prin dorinţe pătimaşe spre păcat. Este un lucru preţios să intri curat în căsnicie şi abia apoi să te dedici bucuriei sexualităţii stabilite de Dumnezeu pentru căsnicie.

Am cunoscut o pereche tânără, care avea probleme grave în acest domeniu. În timpul discuţiei am aflat că, la stăruinţa lui repetată în timpul logodnei, au avut de mai multe ori relaţii sexuale. Ea s-a adresat unei femei credincioase pentru a-i cere un sfat, iar aceasta a sfătuit-o să cedeze dorinţei lui. „Dacă nu poţi face aceasta, nu-l iubeşti suficient“, spunea acea femeie, „şi noi am făcut acest lucru.“ Dar ambele căsnicii aveau probleme. Văd încă faţa acoperită de lacrimi a acelei tinere soţii şi o aud spunând: „Tot timpul m-am simţit atât de nefericită.“ Prin acest păcat şi efectele sale asupra stării spirituale şi sufleteşti a acestei perechi, frumuseţea deosebită a logodnei şi a vieţii de căsnicie a fost tulburată. Nu spun că aceasta are întotdeauna ca urmare o căsnicie nefericită. Harul iertător al lui Dumnezeu este mare, şi El poate şi doreşte să ajute în toate problemele de căsnicie, dacă ne smerim în faţa Lui.

Maria a primit un răspuns la întrebarea ei: „Duh Sfânt va veni peste tine şi puterea Celui Preaînalt te va umbri, de aceea şi Sfântul care Se va naşte Se va chema Fiu al lui Dumnezeu“ (1.35). Şi fără să ceară, a primit şi un semn: „Şi, iată, Elisabeta, ruda ta, a zămislit şi ea un fiu la bătrâneţea ei şi aceasta este a şasea lună pentru ea, cea numită steriă; pentru că niciun lucru nu va fi imposibil la Dumnezeu. Şi Maria a spus: Iată roaba Domnului; fie-mi după cuvântul tău!“ Maria nu putea vorbi cu nimeni despre marele ei secret, nici măcar cu Iosif. Atunci s-a dus în grabă la Elisabeta. Când s-au salutat, s-a întâmplat ceva deosebit: copilul Elisabetei a săltat în pântecele ei: „Şi Elisabeta s-a umplut de Duh Sfânt şi a strigat cu glas tare şi a spus: «Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui tău! Şi de unde aceasta pentru mine, ca să vină la mine mama Domnului meu?»“ (Luca 1.36-43).

Biblia nu este o carte de biologie, dar acolo unde ne sunt date amănunte biologice, trebuie să le acordăm atenţie. Mă gândesc deseori la această întâmplare, când citesc despre avort şi eutanasie, despre care se scrie atât de mult. Ambele lucruri mărturisesc despre o lipsă dureroasă de teamă de viaţă. Un făt sau embrion este numit „ceva“, „un lucru“ care poate fi îndepărtat dacă este incomod şi se doreşte împiedicarea naşterii acestuia ca şi copil viu. Odinioară, avortul era interzis şi pasibil de pedeapsă, dar astăzi este aprobat în public şi realizat până la un anumit moment, cu toate că există controverse cu privire la ultimul moment posibil. Cu câteva zile în urmă am citit într-un ziar că trei specialişti au avortat un făt în vârstă de şase luni şi l-au lăsat să moară, deoarece conform părerii lor nu ar fi fost „viabil“. În acest caz a intervenit justiţia şi a ridicat acuzaţie, folosindu-se cuvintele ucidere şi omor prin lovire. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Pentru că Tu mi-ai întocmit rărunchii, Tu m-ai ţesut în pântecele mamei mele. Te voi lăuda că m-ai făcut într-un mod uimitor şi admirabil. Minunate sunt lucrările Tale şi sufletul meu o ştie foarte bine. Oasele mele nu au fost ascunse de Tine când am fost făcut în taină, ţesut ca o broderie, în locurile de jos ale pământului. Ochii Tăi au văzut fiinţa mea neîntocmită şi în cartea Ta au fost scrise toate mădularele mele: zi de zi se formau când nu era încă niciunul“ (Psalm 139.13-16).

Maria a rămas aproximativ trei luni la Elisabeta, apoi s-a întors acasă. Se pare că ea (din motive inexplicabile pentru noi) nu a putut să-i redea lui Iosif cuvintele exacte şi explicaţia cu privire la ceea ce i-a spus Gabriel. Prin aceasta, Iosif a fost pus în faţa unei decizii foarte dificile. Datorită faptului că ea era însărcinată, el, ca om drept, nu putea să se căsătorească cu ea. Conform legii o putea acuza la judecător. Deşi în acel timp nu se mai aplica pedeapsa cu moartea, aceasta însemna totuşi pentru Maria o expunere în public. Iar Iosif nu dorea să-i facă aşa ceva. O altă soluţie ar fi fost să o alunge şi să-i dea drumul cu o scrisoare. Aceasta ar fi trezit mai puţină suspiciune. El a luptat mult cu această problemă mare.

Apoi Dumnezeu i-a arătat ce trebuia să facă. Într-un vis i s-a arătat un înger, care i-a explicat situaţia; ca urmare a decis imediat să o ia la el acasă. Astfel a ocrotit-o de ruşine în ochii oamenilor. Dar el nu a avut legătură cu ea, până ce ea a născut pe Fiul ei; şi el i-a pus numele Isus (Matei 1.25).

În Matei 2 citim despre venirea magilor şi despre planurile josnice ale împăratului Irod. Intenţia sa de ucidere a fost zădărnicită, pentru că un înger i s-a arătat în vis lui Iosif şi i-a poruncit să ia copilul şi pe mama lui şi să fugă în Egipt. Apoi s-au întors în Nazaret, unde au dus o viaţă normală de căsnicie şi li s-au născut încă cel puţin şase copii. Cei patru fii sunt numiţi cu numele în Matei 13.55: Iacov, Iosif, Simon şi Iuda. Numărul surorilor nu este numit acolo. Apostolul Ioan ne spune că aceşti fraţi nu credeau pe atunci în Isus (Ioan 7.5).

Despre această pereche citim că L-a căutat pe Isus, care era în vârstă de doisprezece ani, în templu (Luca 2.41-52). Acolo, Isus a arătat înţelepciunea Sa extraordinară. Apoi S-a întors cu părinţii Săi şi le-a fost supus. În această privinţă este modelul desăvârşit pentru toţi copiii. După aceasta nu mai citim nimic despre Iosif. Probabil, murise înainte de păşirea în public a Domnului Isus.

Din ceea ce citim despre el, avem o imagine a unui soţ şi tată plin de dragoste şi grijă. Nici despre mamă nu citim foarte mult. Remarcabi-le pentru ea sunt cuvintele: „Maria păstra în minte toate cuvintele acestea, cumpănindu-le în inima ei“ (Luca 2.19; a se vedea şi versetul 51). Acestea erau cuvinte despre Fiul ei. La prima prezentare în public a Domnului Isus la nunta din Cana, a fost prezentă şi Maria (Ioan 2). Când a auzit că lipsea vinul, ea a dovedit încrederea ei în Isus prin faptul că le-a spus slujitorilor să facă tot ce le va porunci El.

Maria a suferit mult în anii care au urmat datorită comportamentului plin de ură al iudeilor faţă de Fiul ei. Când a stat la cruce, a aflat întreaga însemnătate a cuvintelor exprimate de Simeon: „Sufletul tău va fi străpuns de o sabie“. Isus Însuşi a turnat ulei pe rănile ei prin cuvintele pline de dragoste, pe care le-a rostit de pe cruce: „Femeie, iată fiul tău“, şi lui Ioan: „Iată mama ta“. Ioan a înţeles această indicaţie şi din acel ceas a luat-o pe Maria în casa lui. Probabil, atunci era văduvă, iar ceilalţi fii, datorită necredinţei, nu puteau intra în discuţie pentru această lucrare.

Ultima dată citim despre Maria în Fapte 1.14. După înălţarea la cer a Domnului Isus, apostolii împreună cu câteva femei şi Maria, mama lui Isus, şi fraţii Săi erau strânşi în camera de sus. Ce bucurie pentru Maria să poate mărturisi acum şi învierea, şi înălţarea Sa la cer! Această bucurie o putea împărtăşi cu fiii ei, care odinioară L-au respins în necredinţă. Cu siguranţă, Maria s-a rugat mult pentru copiii ei! Ioan scria unei doamne, probabil şi ea o văduvă: „M-am bucurat foarte mult că i-am găsit pe unii din copiii tăi umblând în adevăr“ (2 Ioan 4).

Monica, mama lui Augustin, al cărei fiu trăia pe atunci în păcat, a auzit de la cineva cuvintele: „Un copil al atâtor rugăciuni şi lacrimi nu se poate pierde.“ Câteodată părinţii nu află ascultarea rugăciunilor lor.

Odată am ţinut slujba la înmormântarea unui slujitor devotat Domnului, care lăsa în urmă o familie mare cu copiii maturi. Nu veniseră toţi la credinţă. În timpul predicii de înmormântare, un fiu s-a întors la Dumnezeu. Tatăl nu a trăit acest lucru. Dar rugăciunea sa a fost ascultată la timpul lui Dumnezeu. Aceasta este o mare îmbărbătare pentru părinţi, ca să se roage cu stăruinţă pentru copiii care merg încă în necredinţă pe calea lor prin viaţă.

clickbible.org